

[A. C. Normann.]

ligt arbejde eller et arbejde, der er del af et fag, kan fortsætte i det praktiske liv i samme udstrækning som hidtil uden at blive generet af, at § 1 i den nye lærlingelov er blevet ændret, er jeg for min part tilfredsstillet. Hvis ikke det er tilfældet, må jeg forbeholde mig at vende tilbage til dette punkt, når vi igen kommer til arbejdet i udvalget.

Ingmar Wagner: Til indledning vil jeg blot give tilslutning til nogle af den højtærede ministers bemærkninger. Vort parti er principielt enigt med ministeren i, at der bør sikres alle unge mennesker her i landet fri ret til uddannelse, og at der samtidig må sikres dem arbejde. Jeg føler, at det er to ting, som hænger nøje sammen. Men når nu lærlingskalaerne diskuteres her, vil vi, hvad jeg også gav udtryk for, sidste gang jeg var på talerstolen, på det kraftigste vende os imod de foreslåede indgreb i de faglige overenskomster, i særdeleshed når man i denne lille debat om, hvem der har mest ære for denne lov, socialdemokratiet eller de andre, hører det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sige, at der ingen lov var blevet, såfremt vi ikke var gået ind for den. Og senere hører man det ærede medlem hr. A. C. Normann sige, at hvis det var kommet til at stå på det, havde vi nok bøjet os. Det viser ganske klart, at hvis socialdemokratiet står fast på dette punkt og respekterer de faglige overenskomster, står man sammen med os og de radikale, og så er der flertal her i salen for, at dette indgreb mod fagbevægelsen ikke finder sted. Det er ganske klart, det kan der ikke være nogen diskussion om efter det, der er udtalt her; på denne måde kunne man forhindre det angreb, der nu finder sted.

Jeg må sige, at selvom vi principielt er tilhængere af, at der sikres fri adgang til uddannelse, mener vi dog også, at mellemkrigsårenes uhyggelige, kan man sige, tilstande i lærlingebevægelsen med disse såkaldte lærlingefabrikker, hvor en bagermester kunne tillade sig at have f. eks. ni lærlinge, ikke må kunne findes. Jeg har også set, at ministeren har udtalt sig til „B.T.“ om det spørgsmål og er klar over, at sådanne tilstande ikke må findes. Vi mener, at det bør være sådan, at der er en vis regulering af tilgangen til fagene i den form, at

f. eks. arbejdsmarkedskommissionen finder frem til, hvilke beskæftigelsesmuligheder der findes indenfor et fag, således at der ikke sker en overfyldning i faget og man simpelthen uddanner unge, som jeg sagde før, til at blive arbejdsløse. Det er det, vi er modstandere af, og jeg tror også, det er det, typograferne er modstandere af, for de kan se, at indenfor deres fag gives der de og de arbejdsmuligheder. Og så vil jeg gerne gentage i anledning af denne diskussion om typograferne, hvad jo også deres forbundsformand i dag gav udtryk for overfor ordførerne, at der findes talrige lærlingemuligheder, som er udnyttede, og derfor var det måske på sin plads først at sørge for, at de pågældende arbejdsgivere tog de lærlinge, som de kan ifølge de foreliggende skalaer.

Samtidig udtalte ministeren, at der har været en tilbagegang i antallet af lærlinge i perioden fra januar, i det hele taget medens debatten om lærlingeloven har stået på, en 5 pct.s nedgang. Hvem er skyld i det? Det er arbejdsgiverne. Dem er der ingen der siger til, at de skal antage lærlinge, heller ikke i de fag, hvor der ingen skalaer er. Det er bevidst sabotage fra arbejdsgivernes side, inden denne lov skal vedtages. De ønsker at lægge pres på tinget for simpelthen at sige: sådan og sådan ligger det; hvis I laver en lov, der giver de og de indrømmelser, skal vi ingen lærlinge have. Det er der ingen her i tinget der vender sig imod. Jeg vil tro, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen vil være principiel modstander af en sådan arbejdsgiversabotage, men det var også rart at høre fra den side, at arbejdsgiverne faktisk ikke har været særlig fine i denne sag, at de har et stort medansvar for nedgangen i lærlingeantallet. Det tror jeg er af værdi også at få trukket frem i hele denne debat.

Til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen vil jeg sådan set ikke sige andet, end hvad jeg sagde før, at han faktisk indrømmer, at hvis man havde stået fast på sit synspunkt, kunne vi have fået en bedre lærlingelov og ikke fået det indgreb, vi her drøfter. Sådan er det i al almindelighed, at man kan ikke regere mod arbejderklassen i dette land. Hvis socialdemokratiet vender sig imod nedskæringerne, kan ingen gennemføre dem, for hvis det drejer sig om noget virkelig positivt til gavn for arbejderklas-